

1925

LÓRÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

4.
évf.
39. szám
1925. év
szept.
27.

KÖNYVNYOMÁS

NY. BGA

Az anyja.

— CARMEN SYLVA költeménye. —

Magyarba átüllette: HAJNAL LÁSZLÓ.

*Nincs szó, mely szebben hangzana,
Melynek színe, zenéje szent:
Anyja, édesanyja.*

*Zenéje szent és selyme lágy,
Egy szó csupán, de mennyi vágy:
Anyja, édesanyja.*

*Minden szép színnél színesebb,
Ninden jóízűnél izesebb:
Anyja, édesanyja.*

(Kolozsvár.)

*A gyermek arca felragyog,
Ha anyja hívja: itt vagyok,
Megyek anyám!*

*Csak anyja érzi, mi a gond,
Ha gyermekén a gond borong.
Oh, szent anyák!*

*Ha gyászoló anyát találsz,
Kit gyermekéért sujt a gyász:
Legyen anyád!*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Vaculik bácsi.

Irla: JUHÁSZ GYULA.

Vaculik bácsi a legnagyobb ember volt, akit csak gyermekkoromban ismertem. Titokban úgy gondoltam, hogy ő még az édesapámnál is különb. Postatiszt volt Vaculik bácsi, vagyis inkább távirász, de ez csak hivatal volt számára, robot, amelyet elvégzett: az ő igazi eleme, az ő művészete és hivatása a tűzijáték volt. Ezeket ő rendezte, ezekben ő nagy mester volt, kritikán fölülművelő és fölülmulhatatlan. Akkoriban nem volt jelesebb nemzeti ünnep és valamirevaló népünnepély tűzijáték nélkül és nem volt tűzijáték Vaculik bácsi nélkül.

Egyszer elvitt lakására és én ámulva néztem a bűvös dobozokat és hengereket, amelyekben a görögtűz sístergő rakétái, a sárgakigyók, a csillagok, koronák, az éjszaka napjai és csodái csöndesen szunnyadoztak. Éreztem, hogy egy bűbajos barlangjába kerültem és különös áhitattal, félelemmel és kíváncsisággal szemléltem titokzatos tűzszerszámait. Vaculik bácsi ekkor megígérte, hogy ha jó leszek, a legközelebbi tűzijátékra elvisz magával a szomszédos Sárhelyre. Ott majd én leszek a bűvészinas, aki segít nekik, hogy az éjszakát tündéri nappalá varázsoljuk.

Amikor fölvirradt a nagy nap hajnala, csunya esős, ködös volt az idő. Az egész uton reménytelenül néztem a szakadó záport, amely kegyetlenül verte a homályos ablakokat. Mellettem és alattam és fölöttem a bűvös ládák, előttem Vaculik bácsi ült bozontos szemöldökkel, császárszakállal, fehér mellényben, esernyővel. Jobbjának egyik ujjá hiányzott, azt egy nagy tűzijáték alkalmával vesztette el, a király születésnapján, az iparkállításon, a ligetben. Olyan büszke volt erre, mint a custozzai csata rokkantja az arany medáliára.

Allandóan ezzel a kezével gesztikulált, most is széles köröket irt a levegőbe, furcsa ákombákomokat és kacskaringókat. Az esti parádéra készült.

Megnyugtató, hogy az eső délután el fog állani. Ő meteorológiával is behatóan foglalkozott, a hivatása folytán. Estére csakugyan kitisztult az ég, szinte féltékeny lettem a ragyogó csillagokra és a teleholdra, amely irigyen nézett le Vaculik bácsi bűvös szerszámaira.

— Remek esténk lesz, meglátod, öcsém, — hajolt le hozzám a mester a népkertben és megveregette a vállamat.

A békák a szomszédos tóban andalító nó-tába fogtak. Valóban, remek este volt, Vaculik bácsi önmagát multa felül, különösen az utolsó szám, pontban éjfélkor ragadta el a közönséget. Hatalmas aranykorona repült az ég közepébe és körülötte arany betűkoszoru, amely sísteregve hirdette az elsápadó csillagok alatt: Éljen a király! A mámoros tömeg tapsa fölviharzott, a rezesbanda rázendített és én boldogan és szinte szédülve álltam a diadalmas Vaculik bácsi mellett, aki fölkapott az ölébe, megcsókolta a homlokomat és egy óriáskiflit vett hűséges szolgálataim jutalmául. Akkor éjszaka azt álmodtam, hogy én lettem Vaculik bácsi utóda és egy világraszóló nagy ünnepélyen én gyújtottam ki a csillagos eget e fölirással: Éljen a szabadság!

Vaculik bácsi egyszerre csak kegyvesztett lett a hivatalában, betegeskedni kezdett, megrokkant egészen és elvonult csöndes kis odujába a lármas emberek elől. Többé nem rendezett tűzijátékot, nappal nem lehetett látni az utcán soha, néha édesapám mesélte, hogy

népünnepélyek alkalmával megjelent a ligetben, de egy homályos és néptelen mellékut magányos padján üldögélt csak és miközben a vizenyős rakéták fele utjukon elpukkantak és csütörtököt mondtak, ő rejtelmes mosollyal nézett az égre, gyufákat gyujtogatott a sötétben és azokkal titokzatos karikákat irt a levegőbe.

— Nem tudnak ezek már semmit! — dohogta félig hangosan és fázósan takarózott denevérszárnyu köpenyegébe, pedig nyár volt, csillaghullásos augusztus éjszaka.

Egy lucskos, ködös novemberi reggelen holtan találta ágyában a takarítónő. Görögtűzes gyufája meggyújtotta a takaróját és Vaculik mester, a tűzimádó, attól halt meg, aminek élt.

A temetőnek legelső sirja az övé és halottak ünnepén mindig sok színes gyertya csillog-ragyog rajta. Ő ott alant, a nyirkos homályban, az őszi éjben, bizonyosan boldogan érzi fényüket és melegüket . . .

(Szeged.)

Az elfelejtett kalács.

Esperantóul írta: EMMA L. OSMOND,
az angol országos esperantó központ titkárnője.

A fehérhegyek országában nagy szomorúság volt. Meghalt a király és uralkodó nélkül maradt az ország. Az ország tanácsosai elmentek a Napforonyban lakó bölcshez tanácsát kikérni. A bölcs rövid ideig gondolkozott, azután így szólt:

— Hírdessétek ki az országban, hogy aki király akar lenni, jöjjön a királyi udvarba. Mikor ennek a toronynak az árnyéka delet mutat, vezessetek minden jelentkezőt egy külön zárkába. Semmit ne adjatok neki, csak egy kancsó vizet. Másnap vezessétek őket külön szobába. Adjatok nekik sületlen kalácskészítőt és kérjétek őket arra, hogy gondosan süssék meg a kalácsot a saját éhségük csillapítására. Ezután legyen megválasztva a király.

Amif a bölcs tanácsolt, aszerint cselekedtek. Négy jelölt akadt Mindegyik erős, egészséges, okos embernek látszott. Szívesen vetették magukat alá a próbának. Első nap börtönben ültek, másodnap beadták nekik a sületlen kalácskészítőt. Amikor a bölcs és az ország tanácsosai eljöttek megválasz-

tani az új királyt, úgy találták, hogy az első anynyira éhes volt, hogy nem győzte kívánni, amig megsül a kalácskészítő, hanem megette nyersen. A második szörnyen megharagudott azért, hogy olyan hosszú koplalás után neki ilyen nyers tésztát adtak, hogy mérgében meg sem sütötte. A harmadik igen gondosan forgatta a kalácsot ide-oda a tűznél addig, amig az gyönyörűen megpirult és étvágygerjesztően illatozott. A negyedik odatette a fűzhöz a kalácsát, de teljesen megfeledezett róla. Az égő tésztának a szaga tette figyelmessé arra, csakhogy egyebet akkor már nem mutatathatott megszzenesedett tésztánál. A tanácsosok elszomrodtak emiatt, mert a negyediknek volt a legbizalomkeltőbb arca.

A bölcs egy hatalmas fölgyfa alá ült, az ország tanácsosai félkörben mögéje álltak, a nép is összegyűlt tömegesen. És mindenki kíváncsi volt a döntésre. Az elsőhöz fordulva így szólt a bölcs: — Te fulsokat gondolsz a te testedre és testednek

kivánságaira, azért nem vagy méltó arra, hogy király légy!

A másodiknak ezt mondta: — Az az ember, aki csekély dolgokért megharagszik, nem képes arra, hogy mások dolgát kormányozza!

A harmadikhoz így szólt: — Te fulságos gondosan sütöfted meg a kalácsot, ez azt bizonyítja, hogy neked minden gondolatod azt a célt szolgálja, miképpen elégtételt ki étvágyadat. De annak az embernek, akinek minden gondja az, amit megesszik, nincs elég látóköre ahhoz, hogy király legyen.

Mind a három igen elkomorodott. Az egyik szegyenkezett, a másik újra mérgeledött, a harmadik elpirult és az ajkait harapdálta. A negyedik nyugodtan állt, várta a sorsát.

— Éhes vagy? — kérdezte tőle a bölcs.

A férfi pillanatig gondolkozott, aztán igenen felelt.

— Hát miért nem sütöfted meg a kalácsodat?

— Jaj, elfelejtettem. Igazán sajnálom — felelte ő bocsánatkérően.

— Hogy felejtethetted el, hisz második napja már nem ettlél?

— Azon gondolkoztam, mit tehetnék népem boldogítására, ha engem választanának meg királynak! — válaszolta nyugodtan.

— Te vagy a király! — mondta a bölcs — mert elfelejtetted a saját szükségéidet, amíg a leendő alattvalóid sorsán gondolkoztál.

A néphez fordulva hangosan kiáltotta a bölcs: „Fehérhegyek országának lakói, ime, a fi királyotok!”

A nép örvendezve kiáltotta: „Éljen a király!”

(Kolozsvár)

Fordította: CSÜRÖS EMILIA.

BCU Cluj Tamás érdeklődik. (Beszélgetés a rabszolgákról.)

Tamás: Azt hiszem, ma Amerikának van a leg tarkább lakossága. A fehéreken kívül vörösbőrűek, feketék és kínaiak laknak ott. Ha elgondolom, hogy ezek mind összeházasodtak egymással, olyan különböző színárnyalatu embereket láthatnék ott, mint sehol a világon.

Apa: Talán a szivárványnak minden színét megtalálhatnád. Nem is volna rossz játék, ha mindenféle színű gyerekből egyet-egyet kiválaszthatnál és besoroznád őket játszótársaid közé. Milyen könnyű volna ott harci játékokat rendezni! Az ellenséget mindjárt fel lehetne ismerni, ha színek szerint csoportosítanánk a gyerekeket. A színes gyerekeknek még az az előnyük is megvan, hogy a mamájuk nem veszi tüstént észre, ha bepiszkolják magukat. A vöröset és a feketét a nap se süti le: vidáman sütkérezhetnek az égető napon.

Tamás: Én tanulni akarok tőled, te meg mindig tréfálsz. Azt szeretném tudni, hogy az a rengeteg sok fekete ember hogyan került Amerikába.

Apa: Ennek nagyon szomorú története van. Amikor a fehérek előzönlöttek Amerikát, lázasan kutattak a mesebeli Aranyország után. Azt hitték, hogy Amerikában valahol találnak

egy olyan országot, melyben annyi az arany, mint másutt a kavics. Csodálatos aranyéhség fogta el az embereket. Ahogy a kopófalkák rohannak a menekülő vad után, akként rohantak kalandosok távolabbi és távolabbi területekre: szimatoltak, kutattak. Szegény benszülöttek nem értették ezt a hajszát, alig tudták helyenként ideig-óráig feltartóztatni a kincskeresőket, akik lihegve futottak az álmodott és sóvárgott arany után. Az európaiak találtak ugyan aranyat, de Aranyországot nem. Eldorádó csak a mesében van. Helyenként gyilkos, ragállyal teli vidékek fogadták a bevándoroltakat, a járvány ugy szedte áldozatait, mint a háború. De Európa öntöfte tovább magából a kalandra és kincse szomjas tömegeket. Az eredmény: sok arany és végtelen szenvedés. Az előretörés következtében Amerika őslakói közül népfajok tűntek el a föld színéről. Végre rájöttek a bevándorlók, hogy az igazi kincs a munkában van. Dolgozni azonban nem akartak: munkából otthon is meg lehetett volna élni. Befogták tehát munkára a szerencsétlen őslakókat, de ezek a nehéz munka és rossz bánásmód következtében nagyon megfogyatkoztak. Munkás pedig egyre több kellett. Ujabb és újabb őserdők tűntek el

a föld színéről, hogy ültetvényeknek adjanak helyet. Ekkor merült fel az a pokoli gondolat, hogy a megfogyatkozott vörösbőrűek helyett idegen világrészből hozzanak rabszolgákat. És erre legalkalmasabbnak látszott Afrika.

Tamás: Ezt nem értem. Vihettek volna Ázsiából is. Ázsia nagyobb és ismertebb. Jobban meg lehet közelíteni a partjait. A folyókon mélyebben fel lehet hatolni, mert csendesebb folyásuak. Sokkal könnyebb behatolni egy többé-kevésbé ismert világrészbe, mint egy ismeretlenbe.

Apa: Jól okoskodtál, de mégis hiba csuszott be az okoskodásodba. Két dolgot nem vettél számításba. Afrika közelebb volt. Ez az egyik. A másik még fontosabb. Amerikában olyan rabszolgákra volt szükség, akik jól bírják a munkát és az éghajlatot. A négerek általában erősek és forró vidéken laknak. Amerikában a meleg és forró vidékeken volt szükség első sorban rabszolgára.

Tamás: Hát hogyan tudtak behatolni Afrika belsejébe?

Apa: Kényelmes emberek voltak a rabszolgakereskedők. A parton megállt a hajó és várakozott. Nem is kellett sokáig várakozni, maguk a néger törzsek hozták megkötözve a rabszolgákat. Az árut már csak bilincsbe kellett verni és lehetett szállítani a rabszolgapiacra. Te persze arra vagy kíváncsi, miért szállították a négerek a rabszolgákat, vagy talán azt akarod kérdezni, honnan vették? Mindenik törzs hozta az ellenségeit. Tudta, hogy a parton jól megfizetik: kap értük színes gyöngyöt, piros szövetet, talán egy rossz puskát és pálinkát. Az európaiak tehát a törzseket egymásra uszították. Száz meg százezer rabszolga került ilyen módon az újvilágba. Gondolhatod, Afrikának mekkora területi pusztultak el. Hiszen a rabszolgafogdosás nem volt olyan egyszerű dolog. Védkeztek az emberek. Minden rabszolgaszállítmány legalább annyi embernek az életébe került, mint amennyi rabszolga a hajókra jutott. A rabszolgák közül is számtalan pusztult el utközben. A viharos tenger is sokat elnyelt. A hajófenekén összekötözött rabszolgákat nem szokták elengedni veszedelem idején sem: ez a bősziült tömeg legyilkolta volna a rabszolgakereskedő hajó embereit. Rettenetes foglalkozás volt ez! Eleinte főleg csak spanyolok és portugálok vették ki belőle a részüket, később an-

gok is kereskedtek. Legjobban az bánt, hogy szépíteni tudták aljas foglalkozásukat. Azt hirdették, hogy jobb dolguk van ezeknek a szerencsétleneknek Amerikában, mint otthon. Amerikában biztonságban van az életük, otthon vagy lemészárolták volna őket, vagy feláldozták volna a foglyokat. Ez igaz. De azt sohasem emlegették, hogy nem lett volna a néger törzsek között annyi háború, ha a parton nem leskelődik az európai hajó és nem csalogatja a négereket színes haszontalan árukkal és pálinkával.

Tamás: Mikor szabadították fel a rabszolgákat?

Apa: Hosszu, nehéz küzdelem folyt a rabszolgák felszabadításáért. Először a XVIII. század vége felé, Angliában szólalt meg az emberek lelkiismerete. Néhány derék ember összeállt, hogy küzdjön ez ellen az embertelenség ellen. Évtizedek teltek el, amíg Anglia kimondotta, hogy nem tűri a tengeren a rabszolgaszállítást. Szavát meg is tartotta. Hadihajókat szerelt fel, melyek állandóan figyelemmel kísérték Afrika partjait. Most már kockázatos üzlet volt az emberkereskedés, de vakmerő hajósok még titokban sokáik próbálkoztak a jövedelmező üzlettel. Az Egyesült Államokban végre a múlt század második felében szabadoknak nyilvánították a rabszolgákat. Az Egyesült Államok déli területei nem ismerték el a törvényt. Szörnyű polgárháború keletkezett, az északiak győztek és ma már az Amerikába hurcolt felkelők ivadékaik szabad emberek.

(Budapest.)

Emléklül

— Farkas Máricskának. —

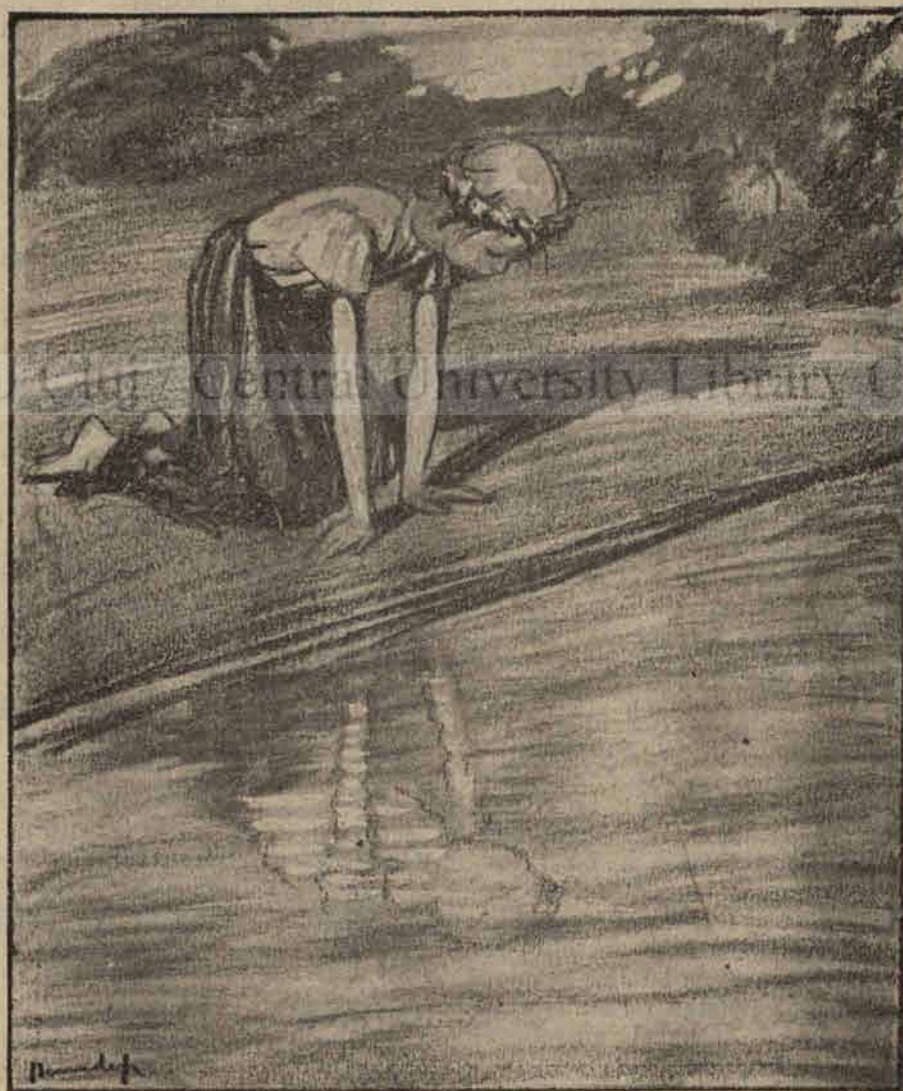
Irta: BENKO ANNA.

Vidám szellő susogva hozza el
Pompázó, szép virágok illatát.
Mosolygó, kéklő ég vorul fölénk,
A zöld erdőn kakukmadár kiált.

Tavaszi! Lelkünkben mennyi vágy
[fakad,
Derült öröm után sóhajt a szív,
Zugó vihart kerülni óhajunk
Hiszen minden, minden örömrre hív

Legyen veled hát játszó napsugár!
Tövistelen virág nyíllék neked!
E szívből hajló jó kívánatok
— Az isten adja — teljesedjenek.

(Belhelen.)

Benedek Kata rajza.

Mit nézel, Máriácska?

Éva utazik.

Irla: BENKŐ ANNA.

Befűtve a mozdony,
Indulásra készen,
Budapestre megy a vonat,
Reggel ott is leszen.

Apa, Anya, Éva,
Jegyöket megváltják,
„— Isten áldjon Ilus, Klári!“
Százszor is kiáltják!

Piros bugyelláris
Az Éva kezébe?
Abban van az összegyűjtött
Kicsi pénzecskéje.

Ajándékok hoz majd
Irének kicsi hugának,
Budapesti nagyvásárból
Minden barátjának.

Jaj, csak már a vonat
Budapestben lenne!
Budapesti nagyanyónak
Ölébe ülhetne!

Jaj, csak láthatná már
Keresztanyukáját.
Ezerszer is megcsókolná
Mindakét orcáját!

Füstölg a kémény,
Tűzel fűtőbácsi,
Ugy repülnek mint a madár,
Láthatja akárki!

Még is érkezének
Hajnalhasadásra,
Budapesti nagyanyónak
Ölő karjába.

(Bethlen.)

A só meg a paprika.

(Szindarab három felvonásban, melyet Magdi, Kató és Pista nagy sikerrel játszottak a vacsora utáni Családi Színházban.)

Irla: CSATKAI JÓZSEF.

Első felvonás.

Mama: Kedves kicsi lányom, Olga,
Paprikáért menj a boltba.
Mert sóra is van szükségem,
Együttal azt is hozz nékem.
Olga: Mivel az én nevem Olga,
Szívesen megyek a boltba.
Hozok sót és paprikát is,
De adjon pár koronát is.
Mama: Itt a pénz és itt a tányér,
Paprika és a só ráfér.

Második felvonás.

(A boltban.)

Boltos: Mit parancsol édes lányom?
Kezében tányér van, látom.
Olga: Paprikára van szükségem,
Boltos bácsi, adjon nékem.
Boltos: Tartsa hát a tányért szépen,
Mert a paprikát rámérem.
Olga: A paprika rá van mérve,
De mostan még só is kéne.
Boltos: Hova mérjem a sót, drága!
Olga: A tányérnak visszájára. (A tányért fel-
fordítja.)

Harmadik felvonás.

(Otthon.)

Mama: Itt van az én kicsi lányom,
Teljesült a kívánságom.
Látom, hogy a sót megvetted,
A paprikát hova tetted?
Olga: Ide mérték, anyám, drága
A tányérnak visszájára. (A tányért fel-
fordítja.)
Mama: Milyen okos az én lányom,
Három éves múlt a nyáron!
Olga: Figyeljete, fiuk, lányok,
Ha sót, paprikát kívántok,
Adjatok rá sok pénzt nekem
Bizony Isten, elintézem.

(Szombathely.)

Mártuska németül tanul.

[Irla: JESZENSZKYNÉ T. IREN.]

Nagy örömmel szalad haza Mártuska az iskolából és vigan ugrik a mamája nyakába.

— Anyukám, németül fogok tanulni. Örülsz neki?

— Örülök, de miből fizetjük a magán-órák díját?

— Az ne legyen a te gondod, anyukám. Tudod, hogy Eszfinéni minden hónapban ad nekem 100 lejt, abból telik a német szóra is.

— Így már nem bánom, legalább hasznosra fordítod a pénzed, — szólt mosolyogva a mamája.

És Mártuska szorgalmasan járt a német órára. De mi türes-tagadás, a lelkesedés óráról-órára lejjebb szállt és a német szó sehogy sem akart ráragadni.

— Anyukám, — szólt egyszer Mártuska — elhiszi-e nekem, hogy éngem minden német órán kiállít a tanítónéni?

— Ugy? És vajjon miért?

— Hol ezért, hol azért, de soha sem azért, mert rossz vagyok. Higyje el, úgy ülök az órán mint egy szent és egy szót sem szólok.

— Akkor hát az a baj, hogy egy szót sem tudsz még szólani, mondja a mamája.

— Tudok én, csak hogy mindig rosszat mondok. Hallja csak, mi történt ma is velem? A tanítónéni sorra kérdezte lányokat, hogy ki nek mi a papája. Hallom, hogy az előttem ülő lány azt mondja: Kaufmann, aztán az a lány is, aki mellettem ül, azt mondja, hogy Kaufmann. A tanító néni helyeslőleg bólint rá. Gondoltam, ha ez nekik jó, nekem is jó lesz és amikor rám került a sor, én is bátran kivágtam, hogy Kaufmann. Erre a tanítónéni dühbegurul. — Hát te mért hazudsz nekem, hiszen a te apád tisztviselő és nem kereskedő. Azzal mars! kiállított a padból. Mondja, anyukám, hát oly nagy bűn az, hogy én németül hazudtam?

— Az nem bűn, mert nem akarattal tetted, ott a bűn, hogy nem tudtad németül azt a szót, amit mondanod kellett.

— Várjon csak, anyukám, még furcsább dolog is történt velem. Azt kérdi a tanítónéni, hogy milyen névelője van a kanálnak, a késnek, meg a villának. Azt tudom, hogy van him-

nemű, nőnemű és semleges névelő. Így gondolkoztam: az evőeszköz se nem férfi, se nem nő — s így csak semleges lehet. Nyugodtan rámondok: «a kanál, a kés, meg a villa névelője «das». Egyszer csak hallom: — Repülsz mindjárt térdepelni! Szívesen mentem ki, mert akkor már a félosztály kint térdepelt, de az oly furcsa volt, hogy mind elkezdtünk pukkadozni. Tudom, hogy az illetlen dolog, de, anyukám, nem bírtam magammal, pedig a zsebkendőmet is a szám elé tartottam — és mégis kitört belőlem a német nevetés. Erre még jobban megharagudott ránk a tanítónéni és kikergetett az osztályból.

— Hát azt meg is érdemeltétek. Nem csoda, hogy a tanítónéni elhagyja a türelme, ha ti semmit sem tudtok.

— Pedig higgye el, anyukám, mindig megtanulom a német verset, de a nyelvtan nem akar ebbe a buksi fejembe bemenni.

— Tudod, mit, Mártuskám! Teszek most neked egy ígéretet. Azon a napon, amikor a német órán nem fog kiállítani a tanítónéni, mindig kapsz tőlem egy darab töltött csokoládét. Jó lesz?

— Jaj de jó lesz! — szólt Mártuska és össze-vissza csókolta a mamáját.

Multak az órák, a napok, a hetek, de csak nem akart bekövetkezni az a boldog német óra, melynek jutalma egy töltött csokoládé lesz.

Végre egy napon szaladva jön fel a lépcsőn Mártuska s már az előszobában elkezd kiabálni.

— Anyukám, anyukám! Ma nem állítottak ki a német órán!

— Hát ez a csoda, hogy esett meg rajtad? — kérdi a mamája.

— Tudja, hogy, anyukám? — Hát úgy, hogy amikor felhívott a tanítónéni, abban a pillanatban megszólalt a csengő és vége volt a német órának.

Így esett meg aztán az a csoda, hogy Mártuska nem állt kint a német órán és megkaphatta a töltött csokoládét.

(Arad.)

A rucamobil

Édes nagyapókám, a kedves, a drága Czenczi néni napról-napra kedvesebb és drágább hozzáam s már-már attól félek, hogy a rám testált örökséget elprédálja. Igaz, hogy rám prédálja, senki másra s ez ellen, ugye, nem lehet szavam. Nemrégiben például egy nyuszi családdal lepett meg, mégpedig egy művelt nyuszi családdal, amelyet egy állat-szelidítő és nevelő bácsitól vásárolt szörnyű nagy áron. Akár hiszi, akár nem, édes nagyapókám, (s ha nem hiszi, járjon utána) a két kis nyuszifésztvér, akiknek én Nyuszili és Nyiszili nevet adtam, szüntelen nabselü gondolatokon förték a fejüket, mintha csak hozzáam jártak volna iskolába. Különös szeretettel olvasták a *Feltalálók könyvét*, amely könyvhöz hogyan jutottak, örök titok marad előfem. Elég az, hogy egyszer éppen akkor került haza a mamájuk üres kosárral a piacról, amikor nagyban fanulmányozták a *Feltalálók könyvét*. Igen szomorú volt a nyuszi mama, mert egy fej káposztát sem kapott a piacon, a Czenczi néni káposztáját pedig nem akarta megdézsmálni, mondta hát kedves csemetéinek:

— Halljátok-e, ne bujjátok mindig a könyvet, hanem, uccu, fogjátok a kereket s a föld fenekéből is káposztát teremsetek, mert én a nacs-ságáéhoz nem nyulok.

— Annyi baj legyen, mondta Nyiszili s már meg is volt a nabselü gondolata, hogy majd hoznak ők valamelyik kertből. Nosza, egyszeribe föl-kerekedtek, Nyiszili vitte a kosarat, Nyuszili az esernyőt (hátha utközben eső talál lenni?) s hát, amint mentek, mendégéltek, egyszerre csak szembe jön velök Háp-háp asszonyság.

— Adj' Isten, Háp-háp asszonyság!

— Fogadj Isten nyuszikák! Hová, merre?

— Káposztát keresünk, hát kigyelmed hová merre? — kérdezte Nyiszili.

— Én bizony fürödni megyek a rózsadombi halastóba. Tartsatok velem.

— Messze van az. Háp-háp asszonyság. De tudja, mit? Van nekem egy nabselü gondolatom.

— Ki vele! — mondta Háp-háp asszonyság.

— Az nekem a nabselü gondolatom, hogy ezt az esernyőt felkötjük a kigyelmed nyakára, mi meg ketten felülünk a kigyelmed hátára, az ernyő szépen felszáll a levegőbe s száll, száll, addig száll, míg a rózsadombi halastónál szép csendesen leszáll.

— Nabselü! Nabselü! — hápogott Háp-háp asszonyság s a következő pillanatban már rajta ült

Nyuszili és Nyiszili s szállt, szállt a rucamobil a levegőben, a rózsadomb fölött képzelhető, édes nagyapókám, hogy Nyuszili és Nyiszili milyen jól érezték magukat Háp háp asszonyság hátán s teljesen megelégedtek a káposztáról. No de nem sokáig tartott a kékutazás, mert egyszerre csak mi történt, mi nem, elég az, hogy a rucamobil hirt-

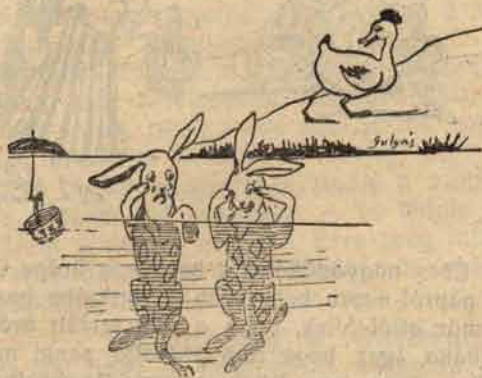
len-váratlan nyilsebesen kezdett lefelé szállni. Persze, nagyapóka azt hiszi, hogy valami hiba esett a rucamobilban. Szó sincs róla. Pont, amikor a tó partja fölé értek, ugrott egy béka a tóba.

elfognia Brekeke komát, ez örök fitok marad, csak az egy bizonyos, hogy Nyuszili és Nyiszili káposzta nélkül, kosár nélkül no meg esernyő nélkül kerültek haza. Holnap legyenek a nagyapó vendégei.

A másolat hitelül:
ELEK NAGYAPÓ.

Hiszen, egyéb sem kellett Háp-háp asszony-ságnak. Ő neki is nadselü gondolata támadt s nyilsebesen repült Brekeke koma után. Hogy sikerült-e

A beszélő barlang.

— Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ. —

Messze, messze, hegyen tu', völgyön tul, még az üveghegyen is tul, rengeteg erdőben lakott egy oroszlán. Na, hiszen volt nemulass a szegény vadaknak! Addig ölte, addig pusztította, hogy egyszer csak kipusztult a rengeteg erdőben, ami vad volt: evett volna őfelsége, de nem volt mit. A szeme már karikát hányt az éhségtől s nagy kinjában behuzódott egy barlangba, ott lefeküdt. Gondolta magában, hátha ide betéved bár egy sovány róka.

Hiszen, nem kellett sokáig várakoznia, mert amint esteledett, hazafelé ballagott Rókáné komámasszony.

— Ejha, suttogta magában, meglátván a lábnyomokat, micsoda előkelő vendég érkezett, amíg látogatóban voltam tyukanyónál! Vajjon itt van-e még? Mert ha itt van, akkor más hazát keresek.

Nem sokáig gondolkozott Rókáné komámasszony: torkaszakadtából kiabálni kezdett: — Hahó, barlang! Hahó, barlang!

Aztán elhallgatott, s merthogy senki sem válaszolt, mondta:

— Ejnye, ejnye, ugylátszik, elfelejtetted az ígéretedet, hogy amikor haza jövök, felelsz nekem és behívsz. Hát jó, ha nem hívsz, más barlangot keresek magamnak.

Hallotta ezt az oroszlán s gondolta magában: Ugy látszik, a barlang igazán szokta hívni a rókát. Furcsa szokás, de ha így van, legyen így, majd hívom én őt a barlang helyett. Nosza, nagyot ordított:

— Gyere, gyere!

Csakugy zengett, zúgott az erdő, az oroszlán őfelsége ordításától.

— No, megvénültem, mondotta Rókáné komámasszony, de még barlangot beszélni nem hallottam. Tovább egy házzal!

Azzal uccu, úgy elszaladt, hogy a láb sem érte a földet. Oroszlán őfelsége pedig még ma is várja, hogy mikor jön te a barlangba Rókáné komámasszony.

Várhatja.

(Kisbacon.)

Az erdei manó.

— Mese a kicsinyeknek. —

Irta: HELTMANN ERVIN.

Lajoska és Katóka egyszer az erdőbe mentek játszani. Amikor az erdő szélére érkeztek, a fiu levágott a leányka részére egy fűzfá, maga részére pedig egy mogyorófa vesszőt. Ezeket használták lovakul. Vidáman robogtak be azokon az erdő mélyébe. Éppen Szent János napja volt. A fűzfavesszőt egy varázs fűzfáról vágták le. De erről a gyermekeknek nem volt tudomásuk. Az erdőben a fiu kissé visszamaradt, hogy eprésszen, Katóka vidáman tovább szaladt. Nem is törődött Lajoskával.

Egyszer csak előtte állott az erdei manó. Barna bőrnadrág kopott szürke kabát és bársony keztü volt rajta.

— Hová igyekszel? — kérdezte a gyermektől. Mert nem kapott azonnal feleletet pálcájával rácsapott a leány vesszőjére. Ez azonnal igazi lóvá változott át, amely szélnél sebesebben rohant el Katókával.

Lajoska végre jóllakott eperrel. Csak most jutott eszébe testvére. De annak hire-pora sem volt. Sokáig kereste, de sehol sem találta. Közben beesteledett. Nem volt mit tenni, mint hogy sirva hazament és elbeszélte a történeteket.

A szülőket kétségbeesés fogta el gyermekük eltűnése miatt Nagy társaság verődött össze, hogy az elveszett leánykát keresse. Az expedícióban részt vett a városka természetes rendőrőrmestere is három rendőrével. De kivonult a tűzoltóság és a városi zenekar is. Tüvé tettek minden zeget-zugot. Minden bokrot, kőrakást. A gyermekekre azonban nem akadtak reá.

Lajoska keserves könnyeket hullatott. Szívből sajnálta elveszett testvérkéjét. Éjszaka egyszer csak felébredt ágyában. Szemeit dörzsölte. A szoba egyik sarkában ott feküdt a mogyorófavessző. Ez megint eszébe juttatta az erdőben lejátszódott eseményt. Szomoruan pillantott reá. Hirtelen úgy tűnt fel neki, mintha a vessző zöld levelével intene feléje. Gyorsan felugrott. Megragadta a vesszőt. Villámgyorsan felöltözött. Azzal kiszaladt a házból. A ház előtt a vesszőre, amely zöld nyereggel ellátott barna lóvá változott át.

A lovacska széleseben rohant vele tova.

Rövid idő elteltével megérkeztek az erdő szélére, ahol a mogyorófabokor volt. A bokor azonban már eltűnt. Helyette egy tündér állt ott ragyogó szürkészöld ruhában. A lovacska megállott és Lajoska leszállott róla. Eszébe jutott egy kis vers, amelyet otthon tanult. Azonnal elmondta a tündérnek, mert hiába, az udvariasság mindig a legjobb ajánlólevél. A vers láthatólag tetszett a tündérnek. Bárátárságosan bölintott és így szólott:

— Látom, hogy illemtudó, uri gyermek vagy. Ezért megjutalmazlak. Segítségedre leszek abban, hogy elveszett testvérkédet megtaláld. Katóka az erdei manó hatalmába került, aki ott lakik mélyen bent az erdőben egy sziklabarlangban. Sok gyermek van ott. Fűzfavesszőből kosarat kell fonniok, míg a vér kiserken ujjáikból. A kosarakat aztán a manó vásárra viszi. Lovagolj csak oda. Lovacska tudja az utat. Egy csalánbokorral üssél hármat a sziklára, mire az felnyilik. Ha elédbe kerül a manó, üss a csalánbokorral a szeme közé, hogy egy pillanatra veszítse el látását. Aztán ragadd meg testvérkédet és amilyen gyorsan csak tudsz, tünj el vele. A csalánbokrot itt ezen a helyen törd le. Ahol mogyoróbokrok vannak, ott csalánbokrot is találsz. Védés dac szövetség áll fenn közöttünk. Én adom az árnyékot, Viszonzásul a csalánbokrok megcsipik azt, aki a mogyoróból lopni akar. De most indulj. Jegyezd meg magadnak, hogy Szent János-napkor fűzfavesszőt nem szabad hasítanod.

Lajoska megköszönte a jó tündér tanácsát. Letört a csalánbokorból, amely jól összeégette kezét. De ő nem törődött ezzel. Felült lovára, amely pillanatok alatt elröpítette a barlanghoz. Ott úgy tett, amint a tündér parancsolta. A szikla felnyilott. Csakugyan ott volt a sok gyermek. Halotthalványan, szomoruarccal ültek kis székeken. Kosarakat fontak. Közöttük járt mogorva, haragos arccal az erdei manó. Aki nem volt elég serény, vagy ügyetlenül végezte munkáját, azt a manó egy hosszú vesszővel irgalmatlanul elverte. Lajoska testvérkéjét: Katókát hamar megtalálta. Szegényke

sokszor kapott verést, mert kissé rest volt és nehezen tanulta meg a kosárfonást. Megismerte testvérkéjét. Örömkialtással repült karjaiba. A manó észrevette, hogy mi van készülöben. Dűhtől tajtékozva rohant kettőjükre. De Lajoska a csalánnal a szeme közé ütött. Gyorsan magához ragadta Katókat és a lovacskára felülve, elvágtatott vele. Persze, utána szaladt a többi gyerek is.

A lovacska az utat hazafelé még gyorsabb tempóban tette meg. Mire a mogyoró-

bokor helyére érkeztek, a tündér már nem volt ott. Lajoskának nem volt kinek a segítséget megköszönnie. Mig ott örvendeztek a szerencsés megmenekülés felett, a közelben kakaskukorékolás hallatszott. Ez a Szent János-nap végét jelentette. A vesszőlovacska is eltűnt mellőlük. De már nem is volt szükségük lovacskára. Egymást kézen fogva, boldogan siettek haza szüleik otthonába. Örvendeztek, hogy a kalandon szerencsésen átestek.

(Torda.)

Bagoly bácsi táskájából.

A pillangó meg a rezedá.

Irla: CSÜRÖS EMILIA.

Volt egyszer egy bolondos, vidám kis pillangó. Ott röpködött a tarka virágok fölött és mindig azt a virágot szerette a legjobban, amelyiknek a legtarkább színei voltak. Különösen egy csikós ernyőjű petunia bokrot szerette, mely a virágágy szélén terjesztette élénk színű virágait. Szívesen hintázott a kis pillangó a petunia ágán és meg sem látta a mellette szerényen meghuzódó rezedá bokrot. Egyszer hangosan felkacagott a petunia, amikor a pillangó valami kedves dolgot sugott neki a nap-sugárról. A rezedá, amint ezt hallotta, odaszólt virágszomszédjának.

— Ugyan, mondd el nekem is, kedves testvércém, mit nevezsz olyan szivedből?

A petunia gunyosan fordította el szép színes ernyőjét.

— Semmi közöd hozzám! — Mégis csak csunya dolog ez a nagy kíváncsiság!

A pillangó mintha nem is hallotta volna ezt, tovább csacsogott vidám dolgokat a petuniának. Csakhogy nem tartott sokáig a jókedvük. Hirtelen nagy nyári zápor keletkezett, dörgött, villámlott, sulyos cseppekben hullott az eső a földre, fára, virágokra. A pillangó alig tudott felmenekülni a vadgesztenyefára, melynek széles levelei és sűrű ágai között menedéket talált. A zápor, amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is múlt, s hamarosan újra kísütött a nap. Széles ivű szivárvány röpöng az ágra és csillogott a sok kristályos esőcsepp a virágokon. A rezedá boldogan rezegtette igénytelen virágocskáit a napfényben és hálatalt szívvel küldte illatát az ég felé. Megköszönte azt, hogy olyan szépen ragyogott a nap a nagy vihar után.

De mi történt a petuniával? Az bizony szomorú látvány volt szegény. Tarka ernyője a sárba tiporva, ágai letördelve, alig egy-két pici fejletlen bimbócskája maradt éleiben a tövével. A pillangó, amint kirázta himes szárnyaiból a félelmet, elindult, hogy szép barát-nőjét felkeresse. Mekkora volt a csodálkozása, amikor azt a sárba tiporva látta. Még jobban csodálkozott, amikor meglátta a rezedát.

— Hogy lehet az, hogy eddig nem láttalak téged? Mindig csak a petuniát láttam, azt hittem, hogy ez az édes illat is tőle ered. Most látom csak, milyen nagy tévedésben voltam. Megbocsájtasz-e szép rezedá és megengeded-é, hogy ezután a te ágaidon hintázzam és a te mézedet szívjam?

A rezedá haragosan rázta meg esőtől csillogó ágait.

— Szó sincs róla! — Eredj csak tovább. Ha vihar előtt nem akartál meglátni, most se törődj velem. Találsz te még olyan könnyelmű és szívtelen petuniákat valahol. Az én barátaim továbbra is a méhecskéké maradnak. Nekik tartogatom a mézemet, mert tudom, hogy szorgalmas munkájukkal az embereknek készítenek táplálékot belőle. Rezegtesd csak himes szárnyaidat továbbra is a petuniákon és hagyd békében az illatos és komoly cél felé törekvő virágokat!

A pillangó megszégyenülten libbent tovább és ezt gondolta magában:

Mégsem járja, hogy miket beszél ez a rezedá. De szó, ami szó, igaza van neki!

(Kolozsvár.)

Elek nagyapó üzeni.

Szeptember végén lejár a nyári beszámolóra és a rajzra hirdetett pályázat, de meghosszabbítom a pályázatot idejét október végéig, mert azt akarom, hogy men-
nél többen részt vegyetek e szép versenyben. Előre kedves unokáim! Sárga József, Iliá. Nem akarsz visszamenni az iskolába anélkül, hogy legalább egy levelet ne írj nekem. Ez igen helyesen telled s azt is, hogy megírtad a vizsgád igen szép eredményét s egyben azt is, hogy a gyulafehérvári kath. gimnázium hatodik osztályába mégy, Luca hugod pedig, aki most végezte a negyedik elemi, szintén jeles eredménnyel, vissza megy Szebenbe, a Szent Ferenc-rendi zárdába. Sajnálom, hogy sem a rajzpályázatban, sem a nyári beszámolóban nem veszel részt: a rajzpályázatban a szemed gyengesége miatt, a beszámoló pályázatban pedig azért nem, mert a vakációt otthon töltöttél és arról semmi érdekeset nem írhattsz. Azt hiszem, ez utóbbiban tévedsz, aminthogy tévednek mindazok az unokáim, akik azt gondolják, hogy a saját falujokról érdekeset nem írhatnak, mert csak nekik érdektelen a saját falujuk vagy városuk, minthogy azt minden nap látják, de nem volna érdektelen másoknak, ha például: körülmélyesen írná a te faludról, megírná Iliának a magyar nevét, melyik vármegyében van, milyen nemzetiségű emberek laknak, mivel foglalkoznak, van-e a községben vagy a község határában valami történelmi emlék stb., stb. — Szilvási Károly, Szinérváralja. Éppenséggel nem neheztelek rád azért, mert a nyáron keveset írtál, hisz tudom, hogy gazdafiú vagy s nyáron, különösen ezen a nyáron, amikor az esőzések annyira hátravetették a gazdákat a munkában, még éjjel is dolgoztok. Legalább is az én falumban holdvilág mellett aratták a zabot s hordták a buzát. Meg vagyok győződve, hogy munkaközben is sokszor és szeretettel gondoltál reám, mint ahogy én is, nemcsak akkor gondolok azokra az unokáimra, akik hűségesen leveleznek velem, amikor levelüket olvasom, hanem akkor is, amikor el-elhallgatnak. Nagy örömmel látom leveledből, hogy benső barátságot kötöttél Sonn Imrével, egyik legkedvesebb unokámmal, akinek a sorsa, bár körülményeinek változása miatt most nem járathatja a Cimborát, állandóan érdekel engemet. — Kodrai Gerő, János és Petyelán István, Marosvásárhely. Megkaptam a rajzpályázatra küldött műveiteket s annyit már is elárulhatok, hogy figyelemreméltónak találtam azokat. A minél több előfizető kívánása jól esett, s ez valóban kívánatos azért is, mert szüntelen tökéletesednek az ujság új tartalmasság, mint külső szépség tekintetében. — Horváth Sárika, Vulkán. Ha a Szökés a tek-
nőben meg volt már egy példányban, a most kapott példányt küldd vissza a kiadóhivatalba és az másit küld he-

lyette, egyúttal pótolja a 29. számot is. Ha szép színesen leírod a málnázásodat, ez egészen meg fog felelni beszámolódnak. A pótlórejtvényed megfejtését nem közöltem velem, következő leveledben pótolod. Leveled aláírásánál ezután bátran elhagyhatod a vezetéknevedet, mert már úgy ismerem a kezdirását, akár a a magamét. — Papp Zsiga, Énlaka. Írtam a kiadóbacsinak, hogy igazítsa helyre a nevedet, mert abban én is egyet értek veled, hogy ki-ki maradjon a maga neve mellett. Paál fiuk, Székelykeresztúr. Örvendek az örömeteknek, s hogy édesapátoknak is örömet szereztem válaszzal. — Rosman Etus, Marosvásárhely. Szép olvasmányok vannak a Cimborában, a vakáció jól telik, a bizonyítványod elég jó volt, az „Ó szép ifjuságom” c. könyvem nagyon szépnek találtad: igazán nem kívánsz ennél többet egy hamar. — Pap Tibor. A keresztrejtvényt tintával, szép tisztán, nagy számokkal csináld meg és úgy küldjed hozzám, mert így ahogy most megcsináltad, nehezen igazodnék el a szedőbacsi s hibák kerülhetnének belé. S ne feledkezzél meg máskor arról, hogy hol kell a leveled. — Guttmann Vera, Nagyvárad. Most írsz először, de örömmel állapítom meg, hogy már is kifogástalanul írsz s éppenséggel nem látszik meg a fogalmazásodon és az írásod helyességén, hogy mindent románul tanulsz, jóllehet még csak második elemista vagy. Édesapádnak tolmácsold hálás köszönetemet meleg soraiért. Abban látom munkásságomnak legnagyobb sikerét, hogy nemcsak a gyermekek, de a szülők felől is szeretet mosolyog felém. — Boross Gyurka, Nagy-károly. Csodálom, hogy éppen Nagykarolyba későn mennek az ujságok, mert mostanában a távolibb vidéken lakó unokáimról sem igen kaptam efféle panaszt. — Klein Margitka, Tasnád. Természetes, hogy szeretettel látlak unokáim seregében, s hogy mindig szívesen látom leveleidet. Tudomásul veszem, hogy Margitka vagy és nem Mici vagy. A találóskérdésed régi jó ismerős. Törd egy kissé a fejcskédet, hátha ismeretlen rejtvény patlan ki belőle. — Moskovitz Irén. Szívesen válaszolok neked mindég, unokáimnak is elfogadlak, csak írd szorgalmasan s máskor azt is írd meg, hogy hol kell a leveled. A kiadóhivatal könyvében helységek szerint vannak csoportosítva az előfizetők, s mert a te leveledből hiányzik a keltezés, a kiadóbacsi alig ha fogja pótolhatni a 31. számot. Ebből is láthatod, amit már oly sokszor írtam unokáimnak, hogy mennyire fontos az, hol és mikor kell a levél. — Babcsák Iluska, Bethlen. Az Erzsike levelet és a 100 leut, amit Bencze Sándor Járási őrmester nevében küldött, a kiadóhivatal megkapta, mert nekem továbbította a levelét s rá van írva e levélre, hogy „el-
inléztetett.” Örvendek, hogy jól sikerült a vizsgád, s hogy mostanában olyan jó sok könyvet olvastál. Képzem, milyen jól telt a vakáció, ha nálatok volt az unokatesi-

véred is. Az egyik belürejtvény sorra kerül. — **Kovács Károly, Zilah.** Egy kis spórkasszát csináltál s abba gyűjtöd a pénzt a Cimborára. Ezt igen helyesen teszed, mert ezzel megszokod a takarékossgot. Őcsike, amint látod, újból belefogott a nadselü gondolatok termetésébe. A pólló és a pont rejtvény sorra kerül. — **Pardesz Edith, Kolozsvár.** A bizalmas megszólításodért nem kell bocsánatot kérned, mert ehhez nemcsak némileg, de egészen jogod van. Most küldött rejtvényeid is jók, de a megjelenésre lürelemmel kell várakoznod, mert sokan, igen sokan vannak még előtted. Jól esett olvasnom, hogy a vizsgád szépen sikerült, azt is, hogy minél tovább szeretnéd járjalni a Cimborát, hogy minél tovább ta tson az örömed, s bár rövid ideje ismersz engem, nagyon szeretsz. Biztosihallak, hogy a szeretetben nem maradok adósod. — **Halász Piriike, Kolozsvár.** Egy udvaron lakol Pardesz Edittel, aki neked nagyon jó barátod, te is irsz az ő levelében és jó kedvel kívánsz nekem. Köszönöm a jó kívánságodat, meg is van a jó kedv, hogyne volna amikor minden elől csak úgy árad felém a gyermekszívek szeretete. — **Kálló Vilma, Szilágysomlyó.** Azért nem írtál eddig, mert amikor időd telt volna, lusta voltál, no meg nem is tudtad, hogy mit írtál első levelében. Látod, látod, csak bele kellett fogni a levélírásba s csakugy jön egymás után az írivaló. Ime, megtudom leveledből, hogy az iskolai év nagyon hosszú volt, s hozzá nehéz is a második plgári, mert sokat kellett tanulnod románul. A vakáció azonban jól telik, főként, hogy apuka megrendelte a Cimborát, amelyet nagyon szerettek olvasni mind a hárman, sőt még apuka és anyuka is elolvassa. Nagyon szeretsz kézimunkálni, varrni, majdnem ezzel töltöd el az egész napot. Ezenkívül segítesz anyukának a főzésben és a takarításban. No, lám, mennyi mindent írtál s még ezzel nincs vége a leveleknek. Kérde, hol van Őcsike, hogy olyan régen nem ír a Cimborába. Amint láthatod, újra ír, eddig betegsége miatt nem írhatott. Írod továbbá, hogy nem tudod hogyan kell megfejteni a számrejtvényt. Mancsi sem tudja, pedig már ő is kijárta a negyedik e. emit. Aztán ő is azért nem ír, mert nem tudja, hogy mit írjon. Velled-e észre, hogy miért közöltem te csaknem szóról-szóra a leveledet? Azért, hogy lássad és lássák olvasótársaid is, tudsz te sokat írni, csak akarnod kell, s épp úgy tudna Mancsi is, csak akarnia kell. Elvárom tőled, hogy akarj írni, mert igen szépen, igen érdekesen, igen okosan irsz. Örömem fog telni abban, ha figyelemmel kísérhetem fejlődésedet. Szerezd meg nekem ezt az örömet és szerezd meg szüleidnek is, akiknek tolmácsold meleg üdvözléteket. — **Sámson Ákos, Kolozsvár.** Arra kérsz, ne vegyem tiszteletlenségnek, hogy ceruzával irsz, mert Marosújváron nyaraltok, s nem volt kéznél tinta és toll. A ceruzával

való írást egyáltalán nem tartom tiszteletlenségnek, de amikor csak lehet, írtál tollal a magad érdekében is, meg annak az érdekében is, akihez a levelet írod, mert a ceruzával való írás szemrontó. A pontrejtvényed sorra kerül s remélem, a marosújvári sóbányában tapasztalatról be fogsz számolni. Meleg üdvözlét apukának, aki minden héten kiviszi nektek a Cimborát. — **Bodnár Gabriella.** Jó a rejtvényed, de elfelejtődött, hol kell a leveled. — **Szántó János és Pál József, Székelykeresztur.** Beretzky András olvasótársatok, aki Egrestön lakik és aki épp most írt egy cikket a bélyeggyűjtésről, bizonyosan szenvedélyes bélyeggyűjtő, mint ti s ő, ha hozzáfordultok, valószínűleg tud veletek közölni bélyeggyűjtő címeteket. — **Érsek Kató, Hídalmás.** Nem haragudtam, amiért későn írtál, de hiába is haragudnám rád, mert te érted ám a kiengesztelés módját: selyem papirosban virágot mellékeltél a leveledhez. Minden meg van bocsátva, Katóka, még az is, hogy egyik levelében jobbra, má tik levelében balra dülnek a betűk. Sőt még az is, hogy alig várod Téliapót. Tanuld meg hogy nem szabad várni az időnek a gyors mulását, mert elmúlik az várás nélkül is, néha sokkal gyorsabban, mintahogy szeretted volna. Ha az orvos azt mondta, hogy nincs semmi bajod, minden valószínűség szerint nincs is komoly bajod, még ha néha-néha fájdalmat is érszel. Ebben a fájdalomban része lehet a képzeldésnek is. Vigyázz, nehogy bebeszélj magadba a betegséget. — **Rábetz Adolf, Kolozsvár.** Az adomád sorra kerül. Sorra kerülnek a rejtvényeid is, de az utóbbiak megjelenésére türelemmel kell várnod, mert ugyanerre sokan várnak előtted. — **Maksay Sándor, Marosvásárhely.** Alig várod, hogy megjöjjön a Cimborá. Legelőször az üzeneteket nézed s örömtől repdeső szívvel olvasod, ha üzenem neked. Ugy fordulsz vissza a rejtvényekhez s a többi olvasmányokhoz. Akárhol kezded az olvasást, a fontos az, hogy amint a leveledből látom, nagyon tetszik neked a Cimborá. — **Fodor László.** Nem tudtam eligazodni azon hogy hol kell a leveled, ezt pótolod következő levelében. Azt hiszem, annak idején válaszoltam az újságban, amint hogy egyebet nem is válaszolhattam. — **Eröss Alfréd** címe: Temesvár, III. Str. C. Brancoveanu (Helvét-utca) 7. a. — **Rábetz Rózsai, Kolozsvár.** A feledékeny tanulóról szóló adoma, amelyet te héberből fordítottál, ha jól emlékszem már megjelent a Cimborában. — **Judovics Miklós.** Tudom, hol lakol, de nem írom ide, mivel kifelejtődött a leveledből. Egyébként köszönöm kérdésedet, jól érzem magamat s örvendek, hogy te is ezen a nyáron jól érezted magadat s vigan fogsz a anuláshoz. A kockarejtvényed hibás, mert hol egy, hol kettő, hol három kocka távolság van, két-két szótag között, holott állandóan három kockának kell lenni, máskülömben szabálytalan a rejtvény, s e szabálytalanság miatt megfejthetetlen.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételeire egy rejtvény megfejtése is jogosít!
 A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
 A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pontrejtvény.

- Beküldte: *Szuhanek Bőzsike és Pirike.* —
- Afrikai folyó.
 - Nemes fém.
 - Tömegmunka hely.
 - Nemzetiség.
 - Szin.
 - Régidő neve.

A megfejtett szavak kezdőbetűi egy mindnyájunknak kedves nevet jelentenek.

Szélmalomrejtvény.

— Beküldte: *Bortnyik En.ma.* —

						K						
						gy						
						i						
						t						
						l						
						á						
						t						
						!						
o	t	á	a	a	á	!	i	u	u	á	v	i
						m						
						ssz						
						gy						
						gy						
						e						
						h						

Számrejtvény.

- Beküldte: *Ébert Hajnalka.* —
- 34, 1, 12, 3, 13, 2 Kedves őszi gyümölcs.
 - 33, 24, 35 Nap szaka.
 - 27, 10, 29, 8 Földmivesszerszám
 - 6, 15, 9, 12 Férfi név.
 - 34, 11, 16, 5, 37, 35, 6, 35 Nemes tulajdonság.
 - 17, 18, 19 Állomány szócska.
 - 31, 30, 11, 6, 30, 31 Régiségtár.
 - 7, 20, 15, 21 Cselekmény.
 - 4, 28, 15, 22, 13, 25 Konyha felszereléshez tartozik.
 - 26, 22, 35, 25, 5 Vásáron sokat látni
 - 1-37 Szép népdal.

Névrejtvény.

- Beküldte: *Papp Imre és Károly.* —
- Arad, Igló, Marosujvár, Komárom, Jászberény, Ónod, Rimaszombat, Ózd.
- A kezdőbetűik helyesen összetéve egy nagy magyar író nevét adják.

Pótlórejtvény.

- Beküldte: *Jakab Margitka.* —
- éna
 - nek
 - ipő
 - áló
 - nyv
 - elv
 - rás
 - skola
 - ár
 - itok
 - ér
 - fonya
 - éma

Megfejtése egy nagy magyar neve.

Névrejtvény.

- Beküldte: *Braunstein Zsuzsi.* —
- Anna, Alfréd, Aladár, Árpád, Helén, Ili, Nelli, Hermin, Teréz, Róza, Gábor, Nóra, Klára, Olga, Vera, Ullrich.
- A kezdőbetűik Jókai Mór egyik könyvének a címét adják.

Gyomorrontásnál
 legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
 van. Kapható min-
 dengyógyszertárba

Számrejtvény.

— Beküldte: *Kun Jancsi.* —

- 22, 26, 18 Ruhadarab.
 3, 11, 13 Ige.
 16, 23, 7, 20 Hangszer.
 9, 17, 6, 25 Leánynév.
 15, 21, 27, 19 Akit legjobban szeretünk.
 12, 8, 24 Temetőben található.
 1, 5 A »ki« ellentéte.
 2, 10 Mutató névmás.
 14 Mássalhangzó.
 4 Az ABC utolsó betűje.
 1—26 Közmondás.

Pótlórejtvény.

— Beküldte: *Fábián Béla.* —

- olgár
 — rös
 — iberis
 — imalája
 — ó
 — ufrates
 — em
 — anges
 — lnok
 — or
 — lyan
 — emény

Megfejtése: egy híres erdélyi fejedelem neve.

Betűrejtvény.

— Beküldte: *Makra Zsolt.* —

i
 B

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a »Cimbora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4.
 — A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cimbora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkrona, negyedévenként 20 csehkrona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: *Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.*

Felelős szerkesztő: *Dénes Sándor.*

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Dáci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
 küldése mellett vagy utánvétellel.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	ó 15.— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15.—
Sztrilich - Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10.—
Butykó: Törvénytárgyazat	15.—
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15.—
Sztrilich - Mócsy: Tábori munkák	20.—
Radványi K.: Napsugárleventék	15.—
Kovács D.: Ballag már	15.—
Scherer: Cserkészek könyve	15.—

**AZ IDEÁLIS
 HASHAJTÓ
 A
 PURGEN
 (PURGÓ)
 KAPHATÓ
 MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN**